

Kada pomoć dolazi odozgor

U nekim životnim situacijama kada nam je pomoć ne samo dobrodošla već i nužna, volimo reći: „Ovdje pomaže samo pomoć odozgor!“ Doista je tako, postoje trenutci kada smo беспомоћни, kada uistinu proživljavamo svoju ljudsku ograničenost. Tada nam je potrebna pomoć „odozgor“. U evanđelju današnje 7. nedjelje kroz godinu (Mk 2,1-12), nailazimo na jednu od takvih zgoda. Nekog uzetog čovjeka, potpuno ovisnog o brizi drugih, prijatelji žele donijeti k Isusu. Gomila je prevelika i nemoguć je ulaz u kuću u kojoj je Isus. Što sada? Odustati? Nipošto. Bolesnikovi prijatelji su uporni i odlučni u svojem naumu. Njihova je vjera velika, ljubav još veća. Iz te njihove djelatne ljubavi protkane vjerom rađa se dosjetljivost te svoga bolesnog prijatelja nose na krov kuće, trude se, otvaraju krov i oprezno spuštaju (ne)sretnika.

Zaustavimo se ovdje da bismo uočili dvije zanimljive činjenice. Stoji napisano da su začetnici čudesnoga susreta Isusa i toga bolesnika četvorica njegovih prijatelja. Oni ga nose zajedno s posteljom, pronalaze mjesto gdje je Isus, nose ga na krov, spuštaju ga do Isusa. O toj četvorici ne znamo puno, ali možemo s pravom reći da je uzeti ozdravio jer su ga oni donijeli do Isusa. Možda je taj bolesnik već bio umoran i obeshrabren, shrvan bolešću i bez nade, ali oni sigurno nisu bili takvi već su iz ljubavi prema njemu i iz vjere u Isusa učinili sve što su mogli da mu pomognu. Vidimo da je i sam Isus dirnut njihovom vjerom i da se obraća bolesniku zato što ga je osvojila vjera njegovih prijatelja: „Vidjevši njihovu vjeru, Isus kaže uzetomu: Sinko! Opuštaju ti se grijesi“ (Mk 2,5). Često se i mi u životu nalazimo u situaciji ovoga беспомоћног bolesnika. Postanemo malodušni i bezvjerni te ne vidimo kako dalje. Potrebna su nam „četvorica“ čija je vjera jača i pogled bistriji i koji su nas spremni ponijeti na svojim leđima i donijeti k Isusu. Ta su četvorica slika Crkve i svih onih koji su nam pomogli da dođemo k Isusu. Nema kršćanina koji nije iskustvo da je do Isusa došao putem vjere svojih roditelja, prijatelja, župnika, djevojke, zaručnika, kolege s posla...

Druga zanimljivost koja nam se otkriva u ovom evanđeoskom odlomku jest način na koji su bolesnikovi prijatelji doveli njega k Isusu. Vrata su bila zakrčena i neprohodna. Nije rijetkost da je put do Isusa zahtjevan, da su vrata zatvorena, da se od tražitelja očekuje napor, a ne odustajanje. Vjerujte, ako Bog zatvori vrata svoje kuće iz nekog razloga koji nam nije poznat, on sigurno otvara prozor, a ako je potrebno otvara i krov jer su njegove riječi istinite: „Hoću da i oni koje si mi dao budu gdje sam ja“ (Iv 14,2). Ovdje se nalazimo u evanđeoskoj školi životne mudrosti koja nam kaže da će ponekad iz raznih razloga put do Isusa biti neprohodan. Nekađ ćemo za to biti sami krivi, nekađ ne, ali iskrenog tražitelja niti jedna zapreka ne može rastaviti od ljubavi Kristove (usp. Rim 8,35). Postoje ljudi koji odustaju nakon prvog pokušaja, sanjaju da će igrati u prvoj ligi, a nakon prvog promašenog udarca padaju u malodušje. Život traži upornost, kreativnost i odvažnost. Ako do cilja ne možemo kroz vrata, možda Bog želi da

nađemo neki drugi put, a ne da stojimo pred zatvorenim vratima i jadikujemo trateći vrijeme. Molimo Gospodina da nam u tim trenucima slabosti pošalje „nosače postelje“ koji će nas uzeti i na svojim leđima donijeti k njemu, milosrdnom Gospodinu koji jedini ozdravlja, oslobađa i oprašta.

vlč. Borna Puškarić
19.02.2012.